

Иван Вазов

Трудът

Пей света епопея
на честта и на трудът!

Ст. Михайловски

По хълми, урви, върхове, чукари –
до облаци – се качват зрели ниви,
художник-ралото позлати, нашари
зеленият плащ на тез балкани диви.

Навред следи от мишците упорни,
потът е свършил подвиг многотрудни.
И нужда – на труда лост благотворни –
донесе спор във тез места оскудни.

Труда! – Ний знайм ли? Знайм ли хляба ръжен,
спечелен с пот горещ и сладко еден?
Теглата знайм ли и живота тъжен,
укрити в тоз балкан безроден, беден?

Ний знаем ли труда свещен и честни
на сечивото, ралото и чука?
Ний труд наричаме службашкий лесни
и ялов труд – платений мързел тука!

Ний поколение сме, което бяга
от работа и живий труд го плаши,
на своите сили то се не набляга
и службата е идеалът наши!

У нас пустеят поприща просторни
за волен труд, земята ни беднее
от мишци и енергии упорни –
и тунейдството едно вирее!

За кътче на трапезата държавна
стреми се сит и гладен, мъдри, прости –
на чеда, на бащи мечтата главна –
за тамо дом и школа готвят гости.

А чужди гост ръка граблива пъхва

в съкровища, що господ нам обрече,
сиромашията – коварен влъхва –
през всичките ни порти влиза вече.

Почитам тихия труд на мъдреца,
на дееца усилията ценни,
художнику пламтежа, на певеца
умората във бденя вдъхновенни,

и всички, що с ламтежи висши дишат,
що умовете будят, озаряват...
Но, боже, при ръцете дето пишат,
творят, управят, водят, повеляват –

ти наспори у нас – ръцете здрави,
що работят, морят се, благоплодни,
що тихо вършат подвиг величави –
ръцете с шия от труд благородни!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4729>]